

عنوان مقاله:

مقایسه عنصر گفت و گو در خسرو و شیرین، گل و نوروژو جمشید و خورشید

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

موسی پیری - عضو علمی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

گفت و گو به معنای مکالمه و صحبت کردن با هم و مبادله افکار و عقاید است و در شعر، داستان، نمایش نامه و ... به کار برده می شود و در قصه های کوتاه و بلند فارسی جزو روایات قصه است؛ که به عنوان یک عنصر داستانی با ذهنیت اشخاص داستان هماهنگی دارد، عمل داستانی را در جهت معینی به پیش می برد، به خواننده احساس واقعی و طبیعی بودن را منتقل می کند و افکار، اندیشه ها و روحيات افراد را نشان می دهد. نویسندگان از این عنصر به دو شیوه؛ ارایه فکر و اندیشه به طور مستقیم و غیرمستقیم یا نمایش استفاده می کنند که در داستان های امروزی بیشتر ترکیبی از این دو نوع متداول است. نویسنده در این مقاله با استفاده از روش تحلیلی- استشهادهیه بررسی کاربرد این عنصر در داستان خسرو و شیرین و دو نظیره مهم آن؛ گل و نوروژو و جمشید و خورشید پرداخته است؛ بررسی نشان می دهد که هر سه شاعر از این عنصر برای پیشبرد عمل داستانی و بیان خصوصیات اشخاص به صورت ترکیبی از دو روش مستقیم و غیرمستقیم استفاده کرده اند، ضمن اینکه سلمان ساوجی با آوردن غزل در قالب گفت و گو در میان مثنوی ساخت جدیدی به کاربرد این عنصر بخشیده است.

کلمات کلیدی:

خسرو و شیرین، گل و نوروژو، جمشید و خورشید، عناصر داستان، گفت و گو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581377>

